

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
TUZLANSKI KANTON

KANTONALNI SUD U TUZLI

Broj: 32 0 Rs 382112 21 Rsž
Tuzla, 13.04.2023. godine

Kantonalni sud u Tuzli, u vijeću sastavljenom od sudija Verice Jović kao predsjednice vijeća, Ilvane Delić i Jasne Sarajlić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Dž.H., sina H., iz T., ul. ..., kojeg zastupa punomoćnik Amir Omerćehajić, advokat iz Tuzle, protiv tuženog Centralno grijanje d.d. Tuzla, ul. Krečanska broj 1, Tuzla, kojeg zastupa punomoćnik Sead Agić, advokat iz Tuzle, radi zaštite prava iz radnog odnosa, v.sp. 30.001,00 KM, odlučujući o žalbi tužitelja izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Tuzli broj 32 0 Rs 382112 20 Rs od 12.10.2021. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 13.04.2023. godine, donio je slijedeću

P R E S U D U

Žalba se djelimično uvažava i prvostepena presuda preinačava, u stavu prvom izreke tako što se:

UTVRĐUJE da je nezakonita i da ne proizvodi pravno dejstvo Odluka tuženog DD Centralno grijanje Tuzla o prestanku radnog odnosa tužitelju Dž.H. broj: 09-05755-2020 od 30.06.2020.godine, te se obavezuje tuženi da tužitelju uspostavi radno-pravni status na radnom mjestu: Podstaničar II u Distributivnom sektoru počev od 01.07.2020.godine pa do vraćanja na posao, a u roku od 15 dana od dana prijema pismenog opravka presude.

OBAVEZUJE SE tuženi da tužitelju na ime izgubljenih plaća koje bi ostvario kod tuženog za razdoblje od 01.07.2020.godine pa do 31.07.2021.godine isplati iznos od ukupno 21.287,81 KM sa zakonskom zateznom kamatom, i to: za plaću za juli 2020.godine, iznos od 1.543,06 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 15.08.2020.godine pa do konačne isplate, za plaću za avgust 2020.godine, iznos od 1.548,40 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 15.09.2020.godine pa do konačne isplate, za plaću za septembar 2020.godine, iznos od 1.542,47 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 15.10.2020.godine pa do konačne isplate, za plaću za oktobar 2020.godine, iznos od 1.725,01 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 16.11.2020.godine pa do konačne isplate, za plaću za novembar 2020.godine, iznos od 1.560,84 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 15.12.2020.godine pa do konačne isplate, za plaću za decembar 2020.godine, iznos od 1.611,22 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 15.01.2021.godine pa do konačne isplate, za plaću za januar 2021.godine, iznos od 1.610,63 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 15.02.2021.godine pa do konačne isplate, za plaću za februar 2021.godine, iznos od 1.618,33 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 15.03.2021.godine pa do konačne isplate, za plaću za mart 2021.godine, iznos od 1.938,37 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 15.04.2021.godine pa do konačne isplate, za plaću za april 2021.godine, iznos od 1.698,93 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 15.05.2021.godine pa do konačne isplate, za plaću za maj 2021.godine, iznos od 1.623,07 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 15.06.2021.godine pa do konačne isplate, za plaću za juni 2021.godine, iznos od 1.672,86 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev

od 15.07.2021.godine pa do konačne isplate, i za plaću za juli 2021.godine, iznos od 1.594,62 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 16.08.2021.godine pa do konačne isplate, a sve u roku od 15 dana od dana prijema pismenog otpravka presude.

OBAVEZUJE SE tuženi da u ime tužitelja uplati iznos od 7.739,85 KM nadležnom Fondu PIO/MIO F BiH na ime doprinosa za obračunate plaće za razdoblje od 01.07.2020.godine pa do 31.07.2021.godine, u roku od 15 dana od dana prijema pismenog otpravka presude,

kao i odluci o troškovima postupka sadržanoj u stavu drugom i trećem izreke, tako što se obavezuje tuženi da tužitelju naknadi troškove postupka u iznosu od 1.230,81 KM, u roku od 15 dana od dana prijema presude, dok se u preostalom dijelu stava trećeg izreke prvostepena presuda potvrđuje.

Obavezuje se tuženi da tužitelju na ime troškova žalbenog postupka isplati iznos od 1.170,00 KM, u roku od 15 dana od dana prijema ove presude.

Odbija se tuženi sa zahtjevom naknadu troškova žalbenog postupka.

O b r a z l o ž e n j e

Stavom prvim izreke prvostepene presude odbijen je u cijelosti kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

„UTVRĐUJE SE da je nezakonita i da ne proizvodi pravno dejstvo Odluka tuženog DD Centralno grijanje Tuzla o prestanku radnog odnosa tužitelju Dž.H. broj: 09-05755-2020 od 30.06.2020.godine, te se obavezuje tuženi da tužitelju uspostavi radno-pravni status na radnom mjestu: Podstaničar II u Distributivnom sektoru počev od 01.07.2020.godine pa do vraćanja na posao, a u roku od 15 dana od dana prijema pismenog otpravka presude, pod prijetnjom izvršenja.

OBAVEZUJE SE tuženi da tužitelju na ime izgubljenih plaća koje bi ostvario kod tuženog za razdoblje od 01.07.2020.godine pa do 31.07.2021.godine isplati iznos od ukupno 21.287,81 KM sa zakonskom zateznom kamatom, i to: za plaću za juli 2020.godine, iznos od 1.543,06 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 15.08.2020.godine pa do konačne isplate, za plaću za avgust 2020.godine, iznos od 1.548,40 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 15.09.2020.godine pa do konačne isplate, za plaću za septembar 2020.godine, iznos od 1.542,47 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 15.10.2020.godine pa do konačne isplate, za plaću za oktobar 2020.godine, iznos od 1.725,01 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 16.11.2020.godine pa do konačne isplate, za plaću za novembar 2020.godine, iznos od 1.560,84 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 15.12.2020.godine pa do konačne isplate, za plaću za decembar 2020.godine, iznos od 1.611,22 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 15.01.2021.godine pa do konačne isplate, za plaću za januar 2021.godine, iznos od 1.610,63 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 15.02.2021.godine pa do konačne isplate, za plaću za februar 2021.godine, iznos od 1.618,33 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 15.03.2021.godine pa do konačne isplate, za plaću za mart 2021.godine, iznos od 1.938,37 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 15.04.2021.godine pa do konačne isplate, za plaću za april 2021.godine, iznos od 1.698,93 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 15.05.2021.godine pa do konačne isplate, za plaću za maj 2021.godine, iznos od 1.623,07 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 15.06.2021.godine pa do konačne isplate, za plaću za

juni 2021.godine, iznos od 1.672,86 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 15.07.2021.godine pa do konačne isplate, i za plaću za juli 2021.godine, iznos od 1.594,62 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 16.08.2021.godine pa do konačne isplate, a sve u roku od 15 dana od dana prijema pismenog otpravka presude, pod prijetnjom izvršenja.

OBAVEZUJE SE tuženi da u ime tužitelja uplati iznos od 7.739,85 KM nadležnom Fondu PIO/MIO F BiH na ime doprinosa za obračunate plaće za razdoblje od 01.07.2020.godine pa do 31.07.2021.godine, u roku od 15 dana od dana prijema pismenog otpravka presude, pod prijetnjom izvršenja.“

Stavom drugim, obavezan je tužitelj Dž.H. da tuženom Dioničko društvo Centralno grijanje Tuzla naknadi troškove postupka u iznosu od 5.709,60 KM, u roku od 15 dana od dana prijema presude.

Stavom trećim, odbijen je u cijelosti zahtjev tužitelja za naknadu troškova postupka kao neosnovan.

Protiv navedene presude žali se tužitelj zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom kao u žalbi i zahtjevom za naknadu troškova žalbenog postupka za sastav žalbe u iznosu od 1.000,00 KM, uvećano za 17% PDV.

U odgovoru na žalbu tuženi predlaže da sud žalbu tužitelja odbije kao neosnovanu i pobijanu prvostepenu presudu potvrdi u cijelosti, sa zahtjevom za naknadu parničnih troškova koje se odnose na sastav odgovora na žalbu u iznosu od 995,00 KM.

Ispitujući prvostepenu presudu u granicama razloga iznesenih u žalbi i razloga iz člana 221. Zakona o parničnom postupku („Službene novine FBiH“, broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15, u daljem tekstu: ZPP), ovaj sud je utvrdio da je žalba djelimično osnovana iz sljedećih razloga:

Predmet spora u ovoj pravnoj stvari je zahtjev tužitelja da se utvrdi da je nezakonita i da ne proizvodi pravno dejstvo Odluka o prestanku radnog odnosa broj: 0905755-2020, koju odluku je tuženi donio dana 30.06.2020. godine, i u kojoj odluci je u članu 1 Odluke o prestanku radnog odnosa odlučio da tužitelju, prestaje radni odnos radi sticanja uslova za odlazak u starosnu penziju sa danom 30.06.2020. godine, jer je sa navedenim danom radnik ispunio uslove za sticanje prava na punu starosnu penziju 40 godina staža osiguranja, da se tuženi obaveže da tužitelju uspostavi radno-pravni status na mjestu Postaničar II u Distributivnom sektoru počev od 01.07.2020. godine pa do vraćanja na posao, i da mu se posljedično tome za period od 01.07.2020. do 31.07.2021. godine isplate plaće u ukupnom iznosu od 21.287,81 KM sa pripadajućim doprinosima za navedeni period u ukupnom iznosu od 7.739,85 KM.

Prema obrazloženju prvostepenog suda i stanju u spisu proizilazi da je prvostepeni sud, cijeneći provedene dokaze u toku postupka i na osnovu nespornih činjenica među strankama, utvrdio:

- da je tužitelj radio kod tuženog na radnom mjestu Podstaničar II u Distributivnom sektoru i da je tuženi svojom Odlukom broj: 0905755-2020 od 30.06.2020. godine utvrdio da tužitelju prestaje radni odnos kod tuženog radi sticanja uslova za starosnu penziju, zaključno sa danom donošenja odluke odnosno sa

30.06.2020.godine, iz razloga što je sa navedenim danom ispunio uslove za sticanje prava na punu starosnu penziju, 40. godina staža osiguranja,

- da je tužitelj tuženom podnio zahtjev za zaštitu svojih prava protiv odluke o prestanku radnog odnosa dana 03.07.2020. godine, pozivajući se na relevantne odredbe Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju FBiH,
- da je tuženi odlučujući o zahtjevu za zaštitu prava tužitelja, odlučio svojom odlukom broj 09-05755-2020-1 od 08.07.2020. godine, te isti odbio kao neosnovan, te odlučio da odluka stupa na snagu danom donošenja,
- da je tuženi objavio tužitelja kod nadležne porezne uprave u Tuzli, te da je 01.07.2020.godine dostavio tužitelju dokumentaciju o prestanku radnog odnosa,
- da je tužitelj u periodu od 01.11.1979. godine do 01.07.1997. godine bio zaposlen kod poslodavca Tvornica transportnih uređaja dd Tuzla (u daljem tekstu TTU), a za period od 29.07.1992. godine do 30.04.1996. godine mu nisu plaćeni doprinosi, dakle za cjelokupni rad u TTU ostali su mu neuplaćeni doprinosi za 3 godine, 8 mjeseci i 26 dana, dok je za 13 godina, 3 mjeseca i 4 dana staž osiguranja uplaćen od strane TTU.
- da je tužitelj kod tuženog ima 23 godine uplaćenih doprinosa, a na dan prestanka radnog odnosa ima 36 godina, 3 mjeseca i 4 dana staža osiguranja za koji su uplaćeni doprinosi,
- da tužitelj ima 36 godina, 3 mjeseca i 4 dana staža osiguranja za koji su uplaćeni doprinosi koji kad se zbroje sa 3 godine, 8 mjeseci i 26 dana (period od 29.07.1992. godine do 30.04.1996. godine rada u TTU za koji mu nisu uplaćeni doprinosi) čini ukupno 40 godine radnog staža odnosno penzijskog staža,
- da je iz nalaza i mišljenja vještaka ekonomske struke, utvrđeno da plata koju bi tužitelj ostvario kod tuženog da je nastavio raditi počev od 01.07.2020. godine pa do 31.07.2021. godine iznosi ukupno 21.287,81 KM (pojedinačni mjesečni iznosi plaće kao i datum dospjeća plaće prikazani su u Pregledu 1 – Prilog uz nalaz i mišljenje, i nisu sporni među parničnim strankama, da je vještak prilikom obračuna plaće tužitelja koristila najnižu satnicu 2,55 prema aktima tužene, te koeficijent složenosti prema ugovoru o radu u visini od 2,69, pomnoženo sa vrijednošću boda utvrđenom u svakom mjesecu spornog perioda, da je tužitelju obračunala i minuli rad u visini od 20%, da je u obračunu plaće tužitelja uzet u obzir samo redovan rad, da je visina doprinosa za penzijsko-invalidsko osiguranje na obračunate plaće, a koji doprinosi PIO za period od 01.07.2020. godine pa do 31.07.2021. godine iznose ukupno 7.739,85 KM.

Na osnovu naprijed navedenog utvrđenja, prvostepeni sud odbija tužbeni zahtjev tužitelja, nalazeći:

- da je tuženi u skladu sa članom 94. stav 1. tačka d. Zakona o radu („Službene novine FBiH“, broj 26/16 i 89/18, u daljem tekstu: ZOR), donio zakonitu odluku broj 0905755-2020 od 30.06.2020. godine, u kojoj je odlučio da tužitelju prestaje radni odnos kod tuženog sa danom 30.06.2020. godine, obzirom da je radni odnos tužitelja trajao 40 godina, čime radniku prestaje radni odnos po sili zakona, dakle nezavisno od volje radnika ili poslodavca, a odluka o prestanku radnog odnosa u tom slučaju je deklaratornog karaktera,
- da tužitelj na dan 30.06.2020. godine kao dan prestanka radnog odnosa ima navršenih 40 godina penzijskog staža, u smislu odredbe člana 22. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju ("Službene novine FBiH", br. 13/18 i 93/19; u daljem tekstu: ZPIO),
- da tuženom ne može ići na štetu činjenica, to što raniji poslodavac tužitelja TTU nije izvršio uplatu doprinosa za period od 29.07.1992. do 30.04.1996. godine, a koji period obuhvata poseban staž, u smislu odredbe člana 36. ZPIO, i u kojem periodu

je tužitelj proveo u obaveznom osiguranju, obzirom da je tužitelj bio prijavljen u matičnim evidencijama kod FZ PIO/MIO,

- da raniji poslodavac tužitelja TTU nije izvršio uplatu doprinosa za efektivni radni staž u naprijed navedenom periodu, niti je za neuplaćene doprinose sam tužitelj podnosio zahtjev ranijem poslodavcu da ih uplati niti se javljao na javni poziv koji je raspisala Vlada FBiH, ne može biti prepreka tuženom kao poslodavcu da donese odluku o prestanku ugovora o radu,

-da je nedopustivo da propusti ranijih poslodavaca kao i propusti samog tužitelja u ostvarivanju i zaštiti njegovih prava iz oblasti penzijsko-invalidskog osiguranja padnu na teret tuženog kao poslodavca, koji shodno odredbama ZPIO nije odgovoran, a nije ni ovlašten da poduzima radnje u svrhu regulisanja ranijeg penzijskog staža tužitelja ostvarenog kod drugih poslodavaca.

-da neuplaćivanje doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje utiče na ostvarivanje i obim prava iz penzijskog i invalidskog osiguranja, ali ne utiče na radno-pravni status zaposlenika- prestanak radnog odnosa,

- da kako je utvrđeno da je zakonita odluka o prestanku radnog odnosa, čime ista i dalje proizvodi pravno dejstvo jer ostaje na snazi, to je neosnovan i tužbeni zahtjev tužitelja za novčano potraživanje u ukupnom iznosu od 21.287,81 KM sa zakonskom zateznom kamatom na ime izgubljenih plaća koje bi ostvario kod tuženog za razdoblje od 01.07.2020.godine pa do 31.07.2021.godine, kao i novčano potraživanje na ime doprinosa u iznosu od 7.739,85 KM za obračunate plaće za razdoblje od 01.07.2020.godine pa do 31.07.2021.godine, koje je tuženi dužan uplatiti nadležnom Fondu PIO/MIO FBiH u ime tužitelja.

Osnovano se žalbom ukazuje da je prvostepeni sud na pravilno utvrđeno činjenično stanje pogrešno primijenio norme materijalnog prava kada je tužbeni zahtjev tužitelja odbio kao neosnovan.

Prema sadržini sporne odluke o prestanku radnog odnosa od 30.06.2020. godine proizilazi da je tuženi donio odluku kojom tužitelju prestaje radni odnos radi sticanja uslova za odlazak u starosnu penziju sa danom 30.06.2020. godine, jer je sa navedenim danom ispunio uslove za sticanje prava na punu starosnu penziju 40 godina staža osiguranja, s pozivom na odredbu člana 94 stav 1. tačka d. Zakona o radu („Službene novine FBiH“, broj 26/16 i 89/18, u daljem tekstu ZOR) i člana 40. ZPIO).

Članom 94. stav 1. tačka d. ZOR, na koji se tuženi pozvao prilikom donošenja sporne odluke, propisano je da Ugovor o radu prestaje kad radnik navrš 40 godina staža osiguranja (shodno propisima o penzijskom i invalidskom osiguranju) bez obzira na godine života, ako se poslodavac i radnik drugačije ne dogovore.

Članom 40. ZPIO propisani su uvjeti za starosnu penziju tako da pravo na starosnu penziju ima osiguranik kada navrš 65 godina života i najmanje 15 godina staža osiguranja, odnosno najmanje 20 godina penzijskog staža ili kad navrš 40 godina staža osiguranja bez obzira na godine života. Članom 2. tačka d) ZPIO propisano je da je penzijski staž grupni naziv perioda provedenih u obaveznom osiguranju (staž osiguranja) i perioda provedenih van osiguranja koji se pod određenim uvjetima priznaju u penzijski staž (poseban staž), članom 22. istog zakona propisano je da penzijski staž na osnovu kojeg se ostvaruju prava iz penzijskog i invalidskog osiguranja obuhvata staž osiguranja i poseban staž kao i vrijeme koje se računa u penzijski staž po propisima koji su važili do stupanja na snagu ovog zakona, ako ovim zakonom nije drugačije određeno, dok je članom 23.

istog zakona propisano da se pod stažom osiguranja podrazumijeva staž osiguranja sa efektivnim trajanjem i staž osiguranja sa uvećanim trajanjem. U staž osiguranja sa efektivnim trajanjem računa se vrijeme koje je osiguranik, poslije 15. godine života, proveo u obaveznom ili dobrovoljnom osiguranju, za koje je uplaćen doprinos, a kako je to propisano članom 24. ZPIO.

Iz smisla i sadržine naprijed citirane odredbe člana 24. ZPIO., proizilazi da su u staž osiguranja uračunava vrijeme u kome je tužitelj poslije 15. godina života proveo u obaveznom ili dobrovoljnom osiguranju, dakle u kom je radio i bio prijavljen na penzijsko i invalidsko osiguranje i da je za ovo vrijeme dok je radio uplaćen doprinos.

Iz činjeničnog utvrđenja prvostepenog suda, slijedi da na dan 30.06.2020. godine tužitelj je imao 36. godine, 3. mjeseca i 4 dana staža osiguranja za koji mu je uplaćen doprinos. Prema tome, u smislu odredbe člana 94. tačka d. ZOR tužitelju i nije mogao prestati radni odnos jer nije navršio 40 godina staža osiguranja shodno propisima o penzijskom i invalidskom osiguranju, pa da bi mu prestao radni odnos, a niti je na dan 30.06.2020. godine imao navršenih 65. godine života (tužitelj rođen 21.09.1959. godine), pa da bi mu radni odnos prestao u odnosu na godine života i 15 godina staža osiguranja, odnosno najmanje 20 godina penzijskog staža.

Zbog toga, suprotno zaključku prvostepenog suda odluka o prestanku radnog odnosa je nezakonita jer je ista donesena protivno propisima sadržanim u članu 94. stav d. ZOR, a u vezi sa odredbama člana 22.,23.,24. i 40. ZPIO.

Zato, prema mišljenju ovog suda, tužitelj i nije mogao biti doveden u situaciju da mu radni odnos kod tuženog prestane, a da istovremeno ne može ostvariti pravo na starosnu penziju, jer u vrijeme donošenja sporne odluke tužitelj nije imao 65 godina starosti, niti potrebnih 40 godina staža osiguranja za koje je uplaćen doprinos, niti je ispunjavao posebne uvjete za stjecanje prava za starosnu penziju iz člana 142. tačka a) ZPIO (najmanje 61 godina i 6 mjeseci života i 36 godina i 6 mjeseci staža osiguranja), kojim postupanjem bi bilo povrijeđeno tužiteljevo pravo na imovinu iz člana II/3 k) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 1. Protokola broj 1 uz Europsku konvenciju o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda.

Zaključak prvostepenog suda da period od 29.07.1992. do 30.04.1996. godine, za koji raniji poslodavac TTU tužitelju nije platio doprinos, obuhvata poseban staž, u smislu odredbe člana 36. ZPIO, je potpuno proizvoljan, jer tokom postupka stranke nisu tvrdile, niti dokazivale, da je tužitelj uzeo učešće u odbrani BiH u navedenom periodu, kao pripadnik vojske ili organa unutrašnjih poslova, a vještak je u svom nalazu i mišljenju konstatovano da spis sud ne sadrži dokumentaciju o učešću tužitelja u pripremama za odbranu BiH ili učešću u odbrani BiH u periodu od 18.09.1991. godine do 23.12.1995. godine.

Po mišljenju ovog suda sporno je rješenje o prestanku radnog odnosa nezakonito iz naprijed navedenih razloga, kako se žalbom i ukazuje, i što je dosljedno tome osnovan tužbeni zahtjev u dijelu u kojem je tražena uspostava radno pravnog statusa počev od 01.07.2020. godine pa do vraćanja na posao, valjalo je prihvatiti osnovanim i tužbeni zahtjev tužitelja u dijelu u kojem je tražio isplatu izgubljenih plaća u iznosu od ukupno 21.287,81 KM i pripadajućih doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje u iznosu od 7.739,85 KM, postavljen na osnovu obračuna vještaka ekonomske struke Aide Jusufović iz Tuzle od 19.08.2021. godine,

koja je izvršila obračun pripadajuće plaće i doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje i to za period od 01.07.2020. godine, dakle, od dana prestanka radnog odnosa, pa do 31.07.2021. godine.

Tužitelju, prema članu 106. stav 2. tačka b. alineja prva i člana 79. ZOR, zbog nezakonitog otkaza, pripada pravo, na naknadu plaće u visini plaće koju bi ostvario da je radio. Također, tužitelju pripadaju i doprinosi na plaću, temeljem člana 4. stav 1.1. i člana 5. Zakona o doprinosima iz kojih proizlazi da je obaveznik doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje - pravno ili fizičko lice - rezident Federacije, koje zapošljava zaposlenike, za zaposlenike u radnom odnosu i s njima izjednačene osiguranike, u konkretnom slučaju tuženi, a sve u iznosima kako je to navedeno u izreci ove presude.

U skladu sa odredbom člana 277. ZOO na dosuđene iznose plaća, tužitelju pripada i zakonska zatezna kamata, koju je tuženi dužan platiti zbog ne izvršavanja novčane obaveze, a shodno članu 59. Pravilnika o radu tuženog kojim je propisano da se plaća isplaćuje nakon obavljenog rada, najdalje do 15-tog u tekućem mjesecu za protekli mjesec, kako je to tužitelj i tražio tužbenih zahtjevom.

Kod ovakvog stanja stvari, pravilnom primjenom materijalnog prava, prvostepeni sud je trebao usvojiti tužbeni zahtjev, a kako to nije učinjeno ovaj sud je nalazeći žalbene razloge osnovanim žalbu usvojio i prvostepenu presudu djelimično preinačio usvajanjem tužbenog zahtjeva kao u stavu I izreke saglasno odredbi člana 229. tačka 4 ZPP.

Prema odredbi člana 397. stav 2. ZPP, kad sud preinači odluku protiv koje je podnesen pravni lijek, odlučit će o troškovima cjelokupnog postupka. Stoga, u situaciji da je tužitelj u cijelosti uspio u sporu u odnosu na tuženog to bi mu na ime troškova prvostepenog parničnog postupka pripadali troškovi u ukupnom iznosu od 3.887,14 KM. Troškovi prvostepenog postupka koji su tužitelju priznati su troškovi na ime sastava tužbe od 17.04.2020. godine u iznosu od 971,00 KM, troškovi zastupanja tužitelja po kvalifikovanom punomoćniku na pripremnom ročištu održanom 27.05.2021. godine i za zastupanje na glavnoj raspravi od 30.08.2021. u iznosu od po 982,00 KM, umjesto traženih 986.00 KM po svakoj navedenoj radnji, obzirom da je ovaj iznos previsoko opredjeljen imajući u vidu visinu prosječne plaće u FIH u vrijeme poduzimanja radnji (član 1. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o advokaturi uzimajući u obzir visinu prosječnog ličnog dohotka u mjesecu u kojem je obavljena svaka pojedina radnja punomoćnika tužitelja), a koji iznosi uvećani za PDV iznose ukupno 3.433,95, sve u skladu sa odredbom člana 12. i 13. ADV Tarife u vezi sa člana 396. stav 2. ZPP. Pored navedenog tužitelju pripadaju i troškovi na ime vještačenja u iznosu od 300,00 KM, što zajedno sa priznatim troškovima za zastupanje iznosi 3.887,14 KM. Međutim, kako je tužitelj u sporu uspio 96,75 %, to mu od ukupno priznatih troškova pripada 3.322,34 KM.

Tužitelj je odbijen sa zahtjevom za naknadu troškova iz postupka po prijedlogu za određivanje mjere osiguranja, bez obzira što je u konačnom uspio u parničnom postupku, jer nije uspio po traženoj mjeri osiguranja.

Tuženom pripadaju troškovi spram njegovog konačnog uspjeha u sporu od 3,25 %, a kako je prvostepeni sud odlučio da mu pripadaju troškovi prvostepenog postupka u iznosu od 3.739,60 KM od kojih se iznos od 1970,00 KM odnosi na postupak po mjeri osiguranja, to mu u konačnici pripadaju troškovi prvostepenog

postupka u iznosu od 121,53 KM, što sa priznatim troškovima postupka po mjeri osiguranja, budući da je u tom postupku u cijelosti uspio, ukupno iznosi 2.091,53 KM.

Stoga je ovaj sud prebijanjem troškova, na način da je od priznatih troškova tužitelju oduzeo priznate troškove tuženom, pa je tuženi u konačnici dužan tužitelju na ime naknade troškova parničnog postupka dužan isplatiti iznos od 1.230,81 KM.

Budući da je tužitelj sa izjavljenom žalbom uspio sa glavnim potraživanjem, a neznatno u sporednom dijelu, to mu shodno članu 397. u vezi sa članom 386. stav 2. ZPP, te odredbama ADV tarife pripada pravo na naknadu troškova za sastav žalbe u iznosu od 1.170,00 KM (1.000,00 KM uvećano za 17 % PDV).

Tuženi se odbija za troškove postupka koji se odnose na sastav odgovora na žalbu jer isti nisu bili potrebni niti od uticaja na drugačiju odluku ovog suda, te se u tom dijelu za potraživane troškove tuženi odbija.

PREDSJEDNIK VIJEĆA
Verica Jović,s.r.